

Maria Kulisiewicz-Kubiela

Warszawa - Julianów. Stanowisko 11

Informator Archeologiczny : badania 21, 91-92

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

o łącznej powierzchni około 155 m², w których nie stwierdzono zarysów obiektów. Natrafiono na warstwę kulturową, słabo widoczną, o grubości 10-15 cm, zawierającej niewielkie ilości ceramiki. Niezbyt liczne fragmenty ceramiki znalezione w warstwie kulturowej oraz śmieci ornej pochodzą z naczyń kultury łużyckiej, okresu halzstackiego.

Materiały znajdują się w PAK PKZ O/Warszawa.

Badania nie będą kontynuowane.

WARSZAWA-JULIANÓW
Stanowisko 4

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badaniami kierowała mgr Maria Kuliszewicz-Kubiela. Finansował Konserwator Zabytków m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej z okresu halzstackiego.

Stanowisko ujawnione zostało podczas badań powierzchniowych przeprowadzonych w 1976 r. w czasie realizacji AZP tematu: "Mapa archeologiczna Warszawy". Osada użytkowana jest na prawobrzeżnej tarasie Wisły, w odległości ok. 400 m na wschód od rzeki, 300 m na zachód od zabudowań miejscowości Julianów i ok. 200 m na południe od stanowiska 3. Zajmuje piaszczyste wzniesienie. Wykopy wytyczone były w północno-wschodniej części wydmy. Przebadano obszar 230 m² i wykopowano 28 obiektów - jany zasobowo-odpadowe. Większość obiektów zalegała bardzo płytko na głębokości od 20 do 35 cm. Zarysy jam w rzutach poziomych były w przybliżeniu owalne lub okrągłe, w profilach zaś nieckowate. Wypełniaka w postaci brunatnoszarej, szarej i czarnej ziemi miały zróżnicowaną grubość - od kilkunastu do 70 cm i zawierały dość liczne ułamki ceramiki, półwytwory krzemienne, a także bryłki polepy, kości zwierzęce i węgielki drzewne. Na podstawie wstępnej analizy materiału ceramicznego badane stanowisko należy określić jako osadę kultury łużyckiej z okresu halzstackiego.

Materiały znajdują się w PAK PKZ O/Warszawa.

Badania nie będą kontynuowane.

WARSZAWA-JULIANÓW
Stanowisko 11

PP Pracownie Konserwacji Zabytków
Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
Oddział w Warszawie

Badaniami kierowała mgr Maria Kuliszewicz-Kubiela. Finansował Konserwator Zabytków m.st. Warszawy. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej z okresu halzstackiego.

Badane stanowisko odkryte zostało w 1976 r. w czasie wykonywania AZP tematu "Mapa archeologiczna Warszawy". Osada znajduje się w południowo-zachodniej partii piaszczystego wzniesienia, na prawobrzeżnej, nadleśnej tarasie Wisły, w odległości ok. 150 m na zachód od zabudowań miejscowości Julianów oraz ok. 200 m na południowo-zachód od stanowiska 3. Wzniesienie to zostało w znacznym stopniu zniszczone przez lokalizację tam ogródków działkowych. Odsłonięto powierzchnią 570 m². Odkryto i wykopowano 26 obiektów, są to jany o charakterze gospodarczym, zarysy w planach w przybliżeniu owalne w profilach nieckowate, o wypełniakach brunatnych, szarych lub czarnych. Z obiektów z warstwy kulturowej pozyskano małe ilości materiału zabytkowego: ułamki ceramiki, grudki polepy, kości zwierzęce, węgielki drzewne a także półwytwory z krzemienia. Fragmenty ceramiki pochodzą z naczyń o chropowatych i zagładzonych powierzchniach, zdobionych dziurkami podkrawędniowymi, rzadziej listwami plastycznymi z odciskami palcowymi, z garnków jajowatych, mis oraz talerzy.

Chronologia osady została ustalona na podstawie materiału ceramicznego, na okres halstański kultury łużyckiej.

Materiały znajdują się w PAK PP PKZ O/Warszawa.

Badania zakończono.

WĄCROCK
woj. kieleckie
Stanowisko "A"

patrz
epoka brązu

WILKOWICE, gm. Wartkowice
woj. sieradzkie
Stanowisko I

Uniwersytet Łódzki
Katedra Archeologii

Badania prowadził mgr Jacek Błaszczak. Finansował NKI w Sieradzu. Słódwy sezon badań. Cmentarzysko kultury łużyckiej z okresu halstańskiego C-D, osada kultury pomorskiej z wczesnego okresu lateńskiego, osada kultury przeworskiej z okresu rzymskiego, osada wczesnośredniowieczna.

Zbadano obszar o pow. 800 m². Odkryto 4 groby kultury łużyckiej z okresu halstańskiego, 6 jam kultury pomorskiej z wczesnego okresu lateńskiego, 3 chaty, piec i 1 jamę kultury przeworskiej z okresu rzymskiego, 2 chaty, 4 jamy i 2 paleniska wczesnośredniowieczna.

Groby kultury łużyckiej były bardzo źle zachowane. Posiadały one bruki kamienne, pod którymi znajdowały się ułamki popielnic, fragmenty przystaw oraz przepalone kości ludzkie.

Jamy kultury pomorskiej miały owalne kształty, a wymiary ich nie przekraczały 100 x 70 cm. Wypełnisko jam stanowiła brązowo szara ziemia, ułamki ceramiki oraz drobne fragmenty kości zwierzęcych. Na szczególną uwagę zasługują jamy oznaczone nr 14 i 23. W jamie 14 znaleziono kubek, dość duże fragmenty kilku mis, fragment naczynia wazowatego, duży fr. naczynia zasobowego. W jamie 23 natrafiono na szkielet psa, fragmenty kości innych zwierząt oraz dość liczne ułamki ceramiki w tym duży fragment naczynia o faniastym brzuscu i chropowatej powierzchni.

Wśród obiektów kultury przeworskiej na osobne omówienie zasługuje chałupa oznaczona nr 22 i piec nr 2.

Chałupa miała kształt zbliżony do kwadratu o wymiarach ok. 4,6 x 4,8 m. Przekątne żerdzce były w kierunkach N-S i W-E. W południowym narożniku chaty znajdowało się palenisko zbudowane z dość dużych kamieni polnych. Wypełnisko chaty stanowiła ciemna brunatna ziemia, której barwa przy palenisku przechodziła w kolor czarny. Grubość warstwy stanowiącej wypełnisko obiektu sięgała do 70 cm. W chacie znaleziono dwa niemal całe naczynia wazowate, liczne ułamki grubociennych naczyń zasobowych, kości zwierzęce. Piec nr 2 miał średnicę ok. 2,0 m. Na obwodzie znajdowały się duże kamienie. Wewnątrz pod ok. 20 cm warstwą polepy, w której występowały węgle drzewne znajdowała się warstwa szarej gliny o grubości dochodzącej do 15 cm. Niżej znajdowała się 20-25 cm warstwa pomarańczowo-czerwonego piasku /zabarwienie to powstało zapewne w wyniku działania wysokiej temperatury/. Piec ten zapewne służył do wypału wapna, jednakże bez wyników analiz próbek połączonych z pieca trudno w chwili obecnej jednoznacznie określić jego funkcję.

Wśród 8 obiektów wczesnośredniowiecznych najokazalej prezentowała się chata oznaczona nr 16. Obiekt ten miał kształt owalny. Dłuższa oś /na kierunku W-E/ sięgała 7 m, krótsza miała ok. 3,8 m. W części wschodniej chaty znajdowało się palenisko zbudowane z kamieni polnych. Wypełnisko chaty stanowiła twarda prawie czarna ziemia, w której znajdowano liczne fragmenty ceramiki i kości zwierzęce.

Materiały i dokumentacja z badań znajdują się w Katedrze Archeologii Uniwersytetu Łódzkiego.

Badania będą kontynuowane.